

Een kind zoekt vake en moeke...

Op een mooie lentedag liep een kindje verloren in het bos. Het kind zocht vake en moeke overal, maar tevergeefs. Op hun beurt keken ze elke dag rond en namen ook een lantaren mee toen het avond werd. Ze speurden zelfs in de nacht... maar alleen een paar haastige konijntjes zochten hun hol. Op zekere dag viel de lantaren op een zware rotssteen en brak... De ouders zagen dat er grotten waren. Opeens begon het zeer fel te regenen, "We schuilen alleen in de ingang van de grot" zei vader en moeder zuchtte "Misschien is ons kindje hier verdwaald". Een donkere regenwolk schoof voor de maan en het werd pikdonker. De ouders hadden alle moeite om schutting te vinden vooraan in de grot. Plots zei een bezorgde stem "Ik ben de woudfee, alles komt in orde en breng morgenavond elk een kaars mee". Getroost, moe en uitgeput zetten ze zich tegen de rotswand en vielen in slaap. Ze droomden dat er grillige schaduwen over de rotswand gleden... Het leken vogels, hazen en iemand in mensengedaante... De volgende avond hadden ze elk een kaars bij zich. Ze kwamen bij de grot en ontstaken de kaarsen... Een speelse wind blies ze echter uit... Toen sprak de woudfee "Wees nu eens rustig" en het werd windstil. Vader en moeder deden of ze sliepen en wachtten af... ze waren muisstil... opeens waren de schimmen daar terug "Ik waak mee" sprak de stem van de bosfee op geruststellende toon. Er waren vleermuizen, allerlei vogels en kruipende dieren, de schaduwen verdwenen in de gangen van de grot... Maar nu waren er drie schimmen in op een mens leken... De ouders hielden hun adem in en in het licht zagen ze tot hun grote vreugde hun verloren kind terug. Ze waren sprakeloos... Toen verscheen de woudfee en legde een vinger op haar mond. Zwijgend zagen ze hun kind in het midden van twee boswachters. Toen wenkte de fee naar het kind en sprak "Wie is er het eerst aan de ingang van de grot"? Het kind was het plugst en vond eindelijk zijn vake en moeke terug. Hun vreugde was onbeschrijflijk!... "Vergeet niet de fee en de boswachters te bedanken" zegden de ouders. Het kind beloofde niet alleen naar het woud te gaan. En de woudfee? Ze glimlachte vertederd en beval dat geen enkele wolk het maanlicht zou verduisteren...